

Cu siguranță astăzi multe valori ni se încearcă a impune greșit în societate. Prin fiecare intermediu ne tot învață să luăm drept normă ceea ce nu iubim (chiar dacă adesea nici măcar singuri nu suntem convinși de ce e bine și ce nu).

„Trebuie să fii tolerant” ... De ce ? ”Nu fă rău” : ar fi sintagma cu o îndrumare mai sănătoasă/potrivită.

De ce trebuie să lipsim oamenii de sentimente? Oricine iubește ceva, e indiferent față de alta și urăște a 3-a. Și această producție emoțională ar și trebui să ne facă vii, fericiți. pt că după mine ”viu” se cuvine să aibă semn de egalitate cu ”fericit”, altfel ești doar un organism.

Deci dacă urăști ceva din suflet, fă-o. E corect. De ce ar trebui careva reguli de etichetă, canoane, etică, să îți decoloreze interiorul, să-ți mărginească psihicul? Dacă disprețuiesc ceva și o fac sincer, cred că ar trebui să fiu mult mai (demn) de iubit, decât unul care tolerează doar că așa se instituie mai nou.

În general, „a tolera” pentru mine înseamnă ceva gen: mie nu-mi place, eu nu aș face-o, dar mă stradui să fiu indiferent față de cei cu pricina. Atunci, de ce să te mai ascunzi după toleranță, dacă de fapt ești împotrivă? Cu asta vreau să spun că sinceritatea ca atribut al unei persoane ar trebui să fie mult mai apreciată decât toleranța.

Toleranța e ca un izolator artificial, deseori doar imaginar, de ceea ce nu ne place, care lucrează la modul: cât nu mă atinge, cât nu mă privește direct, sunt indiferent.

DEX-u o dă cam așa : a tolera - ”a suferi/suporta fără reacție de respingere”. Așadar, nu-i destul că suporti ceva neplăcut, dar culmea, trebuie s-o faci fără vreo reacție de respingere, deci, vorbind într-un limbaj mai extremist, se pune întrebarea: la cât de timp și ipocrit trebuie să fii, ca pentru ”virtuțile” cuiva, să te calci pe tine însuși? ...Însă cu aceasta suntem învățați să ne deprindem azi.

Cineva parcă are nevoie, cu toată ardoarea, de o societate lipsită de interes, curaj, viziuni, ne vor borînd de aceleași idei, fapte, cuvinte. Toleranța e o slabiciune, deci ne vor slabi, iar ca motiv pentru care ar trebui să fim așa, camuflează totul sub pretextul păstrării bunului simț, a liniștii și păcii, a drepturilor.

Niște molatici, care înghit totul, și nici măcar colții nu și-i rînjesc cand sunt plesniți peste bot, sunt firește mult mai ușor de controlat, asuprit, iar mai nou pur și simplu de a le insufla că uite așa sau altfel e satisfăcător sau inadmisibil.

Vîrful nesimțirii e că ne învață ce conduită e normal să avem, niște mîrșavi care anterior au întors și mai dihai chestii. Metaforic vorbind, după cele mai mari inundații provocate intenționat, cei care au făcut-o, mai apoi o să ne vorbească cel mai aprins despre cât de rău și inuman e competiția înotului sub apă.

Pîna la urmă fiecare își colorează hîrtia lui în așa mod ca să semene cât mai bine cu o bancnotă...

iar cand o să-ți dai seama că ai fost prostit, o să-ți astupe din nou gura cu toleranța, că doar e ok să zîmbești prietenos, crezînd că așa scapi de toate. 16.08.2017